

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.345/2015/23. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. február hó 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2015. szeptember hó 16. napján kelt 10.B.304/2014/45. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és annak beszámítására vonatkozó rendelkezést akként helyesbíti, hogy a vádlott által 2014. március hó 3. és március hó 5. napja között őrizetben töltött időt is beszámítani rendeli a kiszabott szabadságvesztésbe.

A vádlott Magyarországon érvényes lakcímmel nem rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig az előzetes fogvatartásban töltött időt is a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 10.000,- (tízezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék a 2015. szeptember 16. napján kihirdetett 10.B.304/2014/45. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1) bek. és (8) bek. I. fordulat) valamint önbíráskodás büntetében kísérletében (Btk. 368.§ (1) bek.), ezért őt halmazati büntetésül 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által 2014. március 07. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, kötelezte az eljárás során felmerült ...,- Ft bűnügyi költség megfizetésére, a magánfél által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Az ítélettel szemben a vádlott és védője részben téves jogi minősítés miatt és a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést. A tárgyaláson jelenlévő ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.14/2015/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eljárását a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, az ügy megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte. Az ítélet rendelkező részében rögzített, a vádlott előzetes fogvatartására vonatkozó adatok a vádlott által a jelen ügyben 2014. március 03. napjától 2014. március 05. napjáig őrizetben töltött idővel (nyomir. 225.o).kiegészítésre szorulnak, továbbá a személyi körülmények is pontosítandók a Városi Bíróság

2.B.395/1999/7. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás és a feltételes szabadság lejártával kapcsolatos adatokkal. Mint az ítélet indokolásába tartozó megállapítást mellőzendőnek tartotta a történeti tényállásból a tanú által hallottak és látottak rögzítését is. E kiegészítésekkel az ítélet megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban is. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges részletességgel tett eleget indokolási kötelezettségének is. Részletesen kifejtette, hogy a tényállást a vádlott azon állításával szemben, miszerint a sértettet csupán egyszer ütötte meg, miért az ezt cáfoló, többrendbeli erőbehatást és közvetlen életveszélyt megállapító, a sérülések keletkezésében az elesés lehetőségét kizáró orvosszakértői véleményre alapította. Helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmények jogi minősítése is. A büntetés kiszabása körében további súlyosító körülményként indítványozta figyelembe venni, hogy a sértett halála bekövetkezésének lehetősége a közvetlen életveszély folytán közeli volt, miközben a cselekmény elkövetése és az elsőfokú ítélet kihirdetése között eltelt másfél évi időtartam - a folyamatos eljárási cselekmények mellett - jelentős időmúlásként nem értékelhető. Tévesen került sor a bűnhalmazat súlyosító körülményként történő értékelésére is, az csak többszörös halmazat esetén lehetne indokolt. A megállapított büntetés neme és mértéke megfelelő, a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és a különösen durva elkövetésre tekintettel a büntetés enyhítésére nincs ok. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék 10.B.304/2014/45. számú ítéletét a Be. 360.§ (4) bekezdése szerinti tanácsulésen - az ítélet rendelkező részének és személyi részének a kiegészítését követően - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A vádlott fellebbezésének indokolásában a vele szemben kiszabott 7 évi szabadságvesztést eltúlzottnak tartotta. Felhívta a figyelmet arra, hogy a tanú 2014. március 03. napján úgy nyilatkozott, hogy sem ütést, sem rúgást nem látott és nem volt közte és a vádlott között olyan párbeszéd sem, ami fenyegetésről vagy megfélemlítésről szólt volna, ezt a tanú a 2014. március 27. napján történt szembesítés során is megerősítette, majd 2015. február 03. napján, a bírósági eljárásban is alátámasztotta. Ehhez képest az ítélet indokolásának 7. oldalán az került rögzítésre, hogy a tanú vallomása szerint őt a vádlott a helyszínen megfenyegette. Maga a tanú lakcímét nem ismeri, az, hogy a házuk előtt tűnt fel csak a véletlen műve, a tanú szavahihetetlen. A sértettel kapcsolatban felhívta a figyelmet arra, hogy az iratok szerint a sértett többször is volt már büntetve lopásért és verekedésért is, jelenleg is eljárás hatálya alatt áll, tehát nem egy „mintapolgárról” van szó. A 2014. március 27. napján tartott szembesítésen őt szintén bizonytalan és nyugtalan viselkedés jellemezte, és úgy nyilatkozott, hogy rúgásokról csak azért tett említést, mert a hatóság arról tájékoztatta, hogy azt egy kívülálló tanú látta. E tanú előadása azonban oly mértékben tért el a tanú vallomásától, hogy azt a Székesfehérvári Törvényszék a bizonyítékok köréből kizárta. Ezen ellentmondások miatt hamis tanúzás miatt maga is eljárást kezdeményezett. A cselekményével kapcsolatban állította, hogy ittas állapota ellenére normális hangnemben kérdezett rá kiskorú eltűnt óvodai csoportpénzére, mire a sértett indulatossá vált, így védekeznie kellett, a sértett a visszaütése következtében sajnálatos módon elesett és beütötte a fejét, rúgásra nem került sor. Ezt alátámasztja az orvosszakértői vélemény azon megállapítása is, hogy a sértett bal szemöldökénél piercinget viselt, mely nem szakadt fel, vérzés a külső hallójáratokban sem volt tapasztalható, mindez többszöri fejre irányzott rúgás esetén nem életszerű. E körben az eljárás során indítványt tett DNS szakértő kirendelésére és poligráfós vizsgálatának elrendelésre is, ezzel azonban a hatóságok érdemben nem foglalkoztak. A büntetés kiszabása kapcsán kiemelte, hogy fogvatartása során példászerűn viselkedik, folyamatosan dolgozik, magatartási probléma vele nem volt. Jó magviselése és szorgalma miatt többször is dicséretben részesült. Szabadulása esetén ugyancsak dolgozni és három kiskorú gyermekről gondoskodni kíván, a törvénybe ütköző cselekedetektől tartózkodni fog. A cselekmény elkövetését megbánta, gyermekeinek nem ilyen példát kíván mutatni.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezések folytán az elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomó részben a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. A Be. 373.§ (1) bekezdés I-III. pontjaiban rögzített, az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Az első fokú bíróság eleget tett a tárgyalás folytonosságával kapcsolatos, a Be. 287.§-ában rögzített követelményeknek és jórészt megtartotta a bizonyítás törvényességével kapcsolatos szabályokat is. A vádlott, a tanúk és a szakértők figyelmeztetése a törvényi előírásoknak érdemben megfelelt, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek. Törvénysértő volt azonban a tanúnak a Be. 82.§ (1) bekezdés a) pontjában rögzített mentességi jogának fennállásával kapcsolatos tájékoztatása, nevezett ugyanis a terhelttel hozzátartozói viszonyban nem állt. A vallomás megtagadásának hiányában ennek a bizonyíték értékelésére kihatása nem volt. Eljárási szabályt sértett továbbá a törvényszék, amikor az eljárás korábbi szakaszában terheltként szereplő tanú nyomozás során gyanúsítottként tett vallomásait - noha a kérdéskörben a tanút, amint arra a bíróság őt kihallgatásának elején helyesen maga is figyelmeztette, a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a vallomás megtagadás joga megillette - anélkül tette a tárgyalás anyagává, hogy ahhoz a hozzájárulását kérte volna. Erre figyelemmel az ítéltábla e tanú gyanúsítottként tett vallomásait a Be. 78.§ (4) bekezdése alapján a Be. 296.§ (4) bekezdésére figyelemmel a bizonyítékok köréből kirekesztette. Ez azonban mivel a tanú törvényes figyelmeztetést követően a tárgyaláson tett, ekként bizonyítékként felhasználható, érdemben a korábbi előadásával egyező vallomást tett az ítélet megalapozatlanságát nem eredményezte.

Az elsőfokú bíróság eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének is. A vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, a tényállás megalapozott megállapítása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta és értékelési körébe vonta. A Be. 297.§ (2) bekezdésében írtak szerint törvényesen járt el, amikor a tanúk részletes kihallgatását követően az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásaikat ismertette, az eltéréseket feltárta, azokra az érintetteket nyilatkoztatta. A releváns okirati bizonyítékokat a Be. 301.§-ában írtaknak megfelelően teljes körűen a tárgyalás anyagává tette. Figyelmet fordított a vádlott és a tanúk vallomásai közti ellentmondásokra, lehetőség szerint azok feloldását szembesítés útján is megkísérelte. Kiegészítő orvosszakértői vélemény beszerzésével megnyugtatóan tisztázta azt is, hogy a sértett bántalmazásával összefüggésben büntetőjogilag értékelendő maradandó fogyatékoságot vagy egészségkárosodást nem szenvedett.

A vádlott személyi körülményei körében tett ítéleti megállapítások a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján, míg az előzményi elítéléseivel kapcsolatos adatok - amint arra a fellebbezési főügyészség észrevételében maga is utalt - a bünygyi nyilvántartás adatai alapján kiegészítésre szorulnak. Ennek kapcsán az ítéltábla rögzíti, hogy:

A vádlott .. való élettársi kapcsolata jelenleg már nem áll fenn.

A vádlott a Bíróság mint másodfokú bíróság BF.169/2000/7. számú ítéletével 2000. május 25. napján jogerős 2.B.395/1999/7. számú ítéletével a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő 1999. május 11. napján elkövetett rablás büntette miatt, mint különös visszaesőt ítélte 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra. Büntetését 2003. június 18. napján töltötte ki.

A Városi Bíróság a 2007. március 20. napján jogerős 2.B.302/2006/10. Számú ítéletével a Büntető

Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 313/C.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző é a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntette miatt, mint többszörös visszaesőt ítélte 6 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra. (elkövetési idő: 2005.09.16.) Büntetésének letöltését 2007. július 25. napján kezdte meg, 2007. december 08. napjával feltételes szabadságra bocsátották, mely 2008. december 07. napjával eredményesen letelt, büntetése 2008. január 21. napjával kitöltöttnek tekintendő.

A részben mérlegeléssel megállapított tényállás jórészt mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban a Be. 351.§ (1) bekezdés b) pontjának II. fordulatra figyelemmel részben hiányos, nem tartalmazza azt a tanú elsőfokú bíróság által is elfogadott vallomása, továbbá a tanú és a vádlott közti facebook üzenetek alapján megállapítható, az indoklás 5. oldalán egyébként helyesen rögzített tény, miszerint a vádlott felszólította a tartozás rendezésére, nem tartalmazza az ennek kapcsán történt üzenetváltások tartalmát, azt, hogy a mentőket a sértett barátai értesítették, illetve nem rögzíti a mentők értesítésének és a helyszínre érkezésének időpontját, ahogyan a sértett kórházi kezelésének tartalmával kapcsolatban az iratok alapján tehető megállapításokat sem. A fellebbviteli főügyészség alappal kifogásolta a tényállás a tanú által észlelték szerinti rögzítését is. E hibák és hiányosságok azonban az iratok tartalma alapján maradéktalanul kiküszöbölhetők, így az ítélet részbeni megalapozatlansága a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban orvosolható volt az alábbiak szerint:

Az ítélet 3. oldala 3. bekezdése harmadik mondatát - mint az ítéleti indoklásra tartozót - a másodfokú bíróság a tényállásból kirekeszti negyedik mondatát pedig akként helyesbíti, hogy:

„A vádlott a padtól körülbelül három méterre ellépett, az érkező sértett elé állt, akit kérdőre vont az általa vélt ... tartozása miatt azzal a felszólítással, hogy: Hol a pénzem?”.

Az ítélet 3. oldalának 6. bekezdése első mondatát követően a tényállást elsőfokú bíróság által is elfogadott 2014. május 28. napján tett vallomása alapján (nyom.ir.74.o) kiegészíti azzal, hogy:

„A közölte ... azt is, hogy a sértettnek a tartozását rendeznie kell.”

A 3. oldal nyolcadik bekezdése első mondatát megelőzően a tanú már hivatkozott vallomása (nyom.ir.74.o), továbbá az OMSZ mentési dokumentációs lapja (nyom.ir.144.o) alapján a

tényállást azzal egészíti ki, hogy:

„A sértett barátai - állapotát látva - 21 óra 15 perckor értesítették a mentőket, akik 21 óra 20 perckor érkeztek a helyszínre.”

A 4. oldal 2. bekezdését követően a tényállást a sértett cselekménnyel összefüggő kórházi ellátása során keletkezett és a kiegészítő orvosszakértői véleményben is rögzített iratok tartalma alapján (bírósági iratok 18. szám) azzal egészíti ki, hogy:

„A sértetten 2014. március 01. napján hajnalban a ... Osztályán életmentő műtétet hajtottak végre, melyet követően 2014. március 28. napjáig a kórház intenzív osztályán, majd 2014. április 04. napjáig a kórház II. osztályán kórházi kezelés alatt állt.

A 4. oldal 8. bekezdését követően a tényállást a vádlott és tanú közti facebook beszélgetések

tartalmával (nyom.ir.65.o) kiegészíti és rögzíti, hogy:

2014. március 01. napján 19 óra 44 perc körüli időben a vádlott facebookon keresztül azzal kereste meg a tanút, hogy 1-2 ezer forintot a sértettől össze tudott-e szedni, mire tájékoztatta, hogy nem járt eredménnyel, mert a megkereséseire nem reagált. 2014. március 02. napján a vádlott a facebookon keresztül ismételten megkereste tanút, hogy időközben sikerült-e 2000,- forintot összeszednie, majd a nemleges választ követően a sértettel való találkozó megszervezését kérte tőle."

A fentiek szerint kiegészített és helyesbített tényállás már hiánytalan, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, így a Be. 352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A Székesfehérvári Törvényszék indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett. Számot adott az értékelési körébe vont valamennyi bizonyítékról, lényegre törően mutatta be a terhelt és a tanúk vallomásait, a vádlott védekezését, a szakértői véleményt és azon keresztül a releváns okirati bizonyítékok tartalmát. Az ítélet indokolásában megjelölt bizonyítékok köre azonban kiegészítésre szorul a tárgyalás anyagává tett, a vádlott és a tanú közti facebook üzenetváltások tartalmával, melyek szerint a vádlott 2014. március 01. és március 02. napján aziránt érdeklődött a tanúnál, hogy 1-2 ezer forintot összes tudott-e szedni a sértettől, mire ő tájékoztatta, hogy nem tudta vele felvenni a kapcsolatot. /"...hali. .. vagyok. na mi a helyzet? 1-2 ezret összetudtál szedni? ...: Hali, nem reagált a gyerek nem tudtam." ill. 2014. március 02. napján 12:07 perckor „Csumi... vagyok.na mivan?összetudsz szedni2ezret? ...: Csáó hátt nem igazán..Majd a csicsó megoldja ahogy akarja nem fogom az ő hülyeségét elrendezni Ő csinálta..De ezek után tuti össze szedi" ...: „Akkor siettesd már meg egy kicsit. Vagy ...-val hozz nekem össze egy talit..."(nyom.ir.65.o, 10.B.304/2014/17.sz.jkv.8.o/. Az ..mentési dokumentációs lapja szerint a mentőszolgálathoz a bejelentés 21 óra 15 perckor érkezett, a mentők 21 óra 20 perckor érkeztek a helyszínre (nyom.ir.144.o). Egyebekben az elsőfokú bíróság ítélet 7-8. oldalán a bizonyítékok Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szerinti elemzése körében, részletesen, logikus érvek mentén tért ki arra, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, melyeket milyen okból vetett el, megállapításaival a másodfokú bíróság is egyetértett. A sértett sérüléseivel kapcsolatos orvosi iratok, így különösen az ambuláns kezelőlap, az ..mentési dokumentációs lapja és a mentési adatlap, kórlap, továbbá a tanúk vallomása és a szemle jegyzőkönyve alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sértett az orvosszakértői véleményben rögzített sérüléseit 2014. február 28. napján 21 óra körüli időben szenvedte el a út kereszteződésének közelében található templom melletti padoknál (.. tér). Az e körben senki által nem vitatott orvosszakértői vélemény alapján a sérülések, köztük a közvetlen életveszélyt eredményező koponyasérülés jellege, gyógytartama, keletkezési módja ugyancsak aggálytalanul megállapítható, azok eleséstől való keletkezése pedig elvethető volt. A sértettnél fennálló darabos orrcsonttörés, és kétoldali halántékcsonthozzás többrendbeli erőbehatást követel meg, mely körülmény az egyetlen ütést és annak következtében elesést állító terhelti védekezést kétséget kizáró módon cáfolja, míg tanú vádlottat terhelő, a sértett fejének megrúgásával kapcsolatos előadását teljes egészében alátámasztja. Tekintettel arra, hogy a koponyasérülések a kétoldali halántéktájékat és a hajas fejbőr alatti területet érintették, a vádlott fellebbezésének indokolásában hivatkozott, a szemöldöktáj felszakadását és a külső hallójáratok vérzését hiányoló érvelés nem foghatott helyt. Miután a terhelt és a hozzá tartozó tanúk vallomása is egybehangzó volt a tekintetben, hogy az adott helyen és időben a sértettet a vádlotton kívül más nem bántalmazta, tanú ezzel ellentétes, további személy bántalmazásban való részvételét is állító korábbi előadására pedig elfogadható magyarázatot adott, a terhelt által hiányolt DNS szakértői vélemény beszerzése ugyancsak szükségtelen. A vádlott poligráfos vizsgálatának elrendelésére irányuló indítványával kapcsolatban megjegyzendő, hogy a bizonyítékok értékelése, elfogadása vagy elvetése, a

szavahihetőség kérdésében történő állásfoglalás a Be. 78.§ (3) bekezdésére figyelemmel a bíróság feladata, poligráfós vizsgálat eredménye bizonyítási eszközként nem értékelhető. A DNS vizsgálat - csakúgy mint az elsőfokú bíróság által az ügyész által sem kifogásoltan mellőzött 1.sz. tanú kihallgatása - a rendelkezésre álló bizonyítékok mellett a vádlott felmentéséhez vagy cselekmény enyhébb minősüléséhez nem, legfeljebb társas elkövetés megállapításához vezethetne, így a vád keretei közt, erre irányuló ügyészi indítvány hiányában az ez irányú bizonyítás felvételének elmulasztása megalapozatlanságot a Be. 4.§-ában, továbbá a Be. 75.§ (1) bekezdésében írtakra figyelemmel nem eredményezett.

Összességében tehát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 352.§ (1) bekezdése alapján történt helyesbítését követően, a beszerzett bizonyítékok hiánytalan, hibamentes, a vádlott tagadásával szemben álló részeiben is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapuló, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A tanú szavahihetőségét megkérdőjelező, a vallomásával és az orvosszakértői véleménnyel szemben a vádlotti védekezés elfogadását célzó vádlotti érvelések ekként a bíróság bizonyítékok értékelő tevékenységét támadják, a tényállás megalapozottsága mellett a másodfokú eljárásban a Be. 352.§ (3) bekezdésében írtakra figyelemmel eredményre nem vezethettek.

A tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette a terhére rótt cselekményeket is. A vádlott kezdeményező szerepe és a földre került sértett bántalmazása mellett a jogos védelmi helyzet szóba sem kerülhet, de a sértett megelőző támadó magatartását egyébiránt a vádlott akkori élettársának a tanúvallomása is cáfolta. (10.B.304/2014/17. jkv. 11.o)

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket alapvetően helyesen tárta fel, helytállóan hivatkozott azonban a fellebbviteli főügyészség arra, hogy a bűnhalmazat - többszörös halmazat hiányában - súlyosító körülményként nem értékelhető. Az enyhítő körülmények körében értékelt időmúlás nyomatékát ugyanakkor növeli az is, hogy a vádlott az azóta eltelt mintegy három évet ezen ügyben előzetes fogvatartásban töltötte. Az önbíráskodás büntetnének kísérleti szakban rekedése a vádlott javára csak igen csekély fokban értékelhető, hiszen a követelése erőszakos kikényszerítése érdekében mindent megtett, annak teljesítése elsősorban a sértett igen súlyos bántalmazása okán bekövetkező hosszas kórházi kezelése, majd a vádlott elfogása miatt maradt el. A cselekmény kiemelkedően durva és gátlástalan elkövetési módjára, az életveszély közvetlen jellegére, a vádlottnak az elkövetést követően tanúsított szenvtelen magatartására, a bántalmazást követően a pénzkövetelés behajtására tett kísérleteire, a részben ugyancsak vagyron elleni erőszakos bűncselekmény miatt történt előzményi elítélésére tekintettel a halmazati büntetés középértékének megfelelő szabadságvesztés enyhítését célzó védelmi fellebbezéseket a másodfokú bíróság alaptalannak ítélte, különös tekintettel arra is, hogy a sértett életének megmentése a kellő időben megkezdett agresszív orvosi terápiának volt csak köszönhető.

A szabadságvesztés tartamához igazodó mértékű közügyektől eltiltással, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatával, továbbá a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával kapcsolatos ítéleti rendelkezések az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott jogszabályhelyek szerint törvényesek.

Alappal észrevételezte azonban átiratában a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség, hogy az iratok

alapján (őrizetbe vételről és az őrizet megszüntetéséről rendelkező határozatok nyom.ir. 225-230.o, valamint a Főügyészség azokat alátámasztó B.204/2014/30.sz. jelentése másodfokú iratok 1.sorsz.) a vádlott az elsőfokú ítélet rendelkező részében rögzítetteken túl 2014. március 03. napja és 2014. március 05. napja közötti időben is előzetes fogvatartásban volt, mely időszakot a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján az ítélőtábla a kiszabott szabadságvesztésbe ugyancsak beszámította.

A sértett által az elsőfokú bírósági iratok 41. sorszáma alatt előterjesztett a szakács szakma megszerzése, fájdalomdíj és lakhatási problémái megoldása címén követelt, „- Ft összegben bejelentett polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasítása - tekintettel arra, hogy az azzal kapcsolatos bizonyítás a büntető perbeli bizonyítás kereteit jóval meghaladja és teljesítése az eljárás elhúzódásához vezetett volna - a Be. 335.§ (1) bekezdése alapján az eljárási szabályokkal összhangban áll.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezés ugyancsak törvényes, annak alapját azonban az elsőfokú bíróság által hivatkozott a Be. 339.§ (1) bekezdésével szemben helyesen a Be. 338.§ (1) bekezdése képezi.

A Fővárosi Ítélőtábla a személyi adat és lakcímnnyilvántartás adatai alapján megállapította, hogy a vádlott Magyarországon érvényes lakcímmel nem rendelkezik, az elsőfokú ítélet rendelkező részében feltüntetett lakóhelyét 2013. április 17. napján fiktívvé nyilvánították.

Egybeken a másodfokú bíróság a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A Be. 381.§ (1) bekezdése és a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján pedig a vádlottat kötelezte a másodfokú eljárásban kirendelt védői díj címén felmerült bűnügyi költség megfizetésére is.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a Székesfehérvári Törvényszék 2015. szeptember 16. napján kelt 10.B.304/2014/45. számú ítéletét a rendelkező részben írt pontosításokkal - a tényállás és az indokolás kisebb helyesbítése és kiegészítése mellett, a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2017. év február hó 16. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Szalai Géza	Zeöldné dr. Király Anita
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 2015. szeptember 16. napján kelt 10.B.304/2014/45. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.345/2016/23. számú végzése folytán 2017. február 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év február hó 16. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: